

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 897143/2

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב דניאל אדרי – אב"ד, הרב בן ציון הכהן רבין, הרב אלעד עלי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד מאירה אזרד)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד טל איטקין)

הנדון: כתובה/פיצוי כתובה

פסק דין

הצדדים נישאו כדמו"י בתאריך כ' בחשון תשל"ח (1.11.1977). לאישה אלו נישואין שניים, מנישואין ראשונים לאישה יש שני בנים. מנישואין אלה נולדו לצדדים שתי בנות שהן כיום בגירות.

בתאריך ט' בסיון תשע"ב (30.5.2012) פתחה האישה תביעת גירושין.

בתאריך כ"ד בסיון תשע"ב (14.6.2012) פתח האיש תביעה לשלום בית, לדעת בית הדין התביעה של האיש אינה כנה ובית הדין יתייחס לזאת כגוף הפסק.

בתאריך ה' בטבת תשע"ד (8.12.2013) התגרשו הצדדים.

הצדדים ניהלו הליך רכושי בבית המשפט לענייני משפחה ובסופו של יום ניתן פסק דין הקובע שעל אף שמדובר בכספים וזכויות שמקורן מירושת הורי האישה קיבל האיש סך של כ- 500,000 ש"ח.

בפנינו תביעת כתובת האישה.

כתובת האישה הינה בסך של 100,000 ל"י.

נכון להיום שווי הכתובה צמוד למדד הינה בסך של 127,230 ש"ח.

טענות האישה

האישה ובאת כוחה כתבו בכתב התביעה שהאיש מעולם לא עבד בעבודה קבועה, עובד תקופה קצרה ושוב חוזר להיות בטל, בכל מקום שהיה עובד היה עוזב את העבודה לאחר מספר חודשים או שפוטר בגלל חוסר יושרה.

אמה של האישה נתנה כספים רבים לאיש לרכישת ציוד, מכונת, משאית בכדי שיתחיל את העבודה, האיש היה לוקח את הכסף קונה ציוד ומיד לאחר מספר חודשים מפסיק את עבודתו, מוכר את הציוד ומשלשל את הכסף לכיסו. עוד טענה (סעיף 28 לכתב התביעה) שהגדיל האיש לעשות, כשהתלונן לחברת הביטוח שהמשאית שרכשה עבורו אם האישה נגנבה אך לאחר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חקירה התברר שהיתה זו תביעת כזב והאיש בעזרת חבר, קבר את המשאית באדמות באזור, הכל על מנת לקבל כספי ביטוח שלא כדין.

האיש נהג לגנוב ממקום עבודתו נתפס וסולק מהעבודה.

האיש ניצל את האישה ואת אמה והוציא מהם כספים. אם האישה קנתה לאיש מכוניות ומשאיות רק בכדי שיצא לעבוד ולא יישאר בטל בבית, אך האיש היה דואג למכור את המכונית, המשאית או כלי העבודה ולהעלים את הכסף. האישה בטחה בו אך הוא ניצל את האישה, כל עניינו היה בכספה של אם האישה אשר הייתה בעלת נכסים וממון רב.

בנוסף, לדבריה, נלקחו ע"י האיש החלטות כלכליות שגויות אשר השאירו אותה עם עסק שאינו כלכלי וללא בית וזה בנוסף לכל הכספים שלדבריה הוצאו על עיסוקיו של האיש. האיש מכחיש את האמור, לדבריו הוא השקיע ועבד כל השנים וגם את ההחלטה להקים עסק עשו בעזרת יועץ, לדבריו העסק כשל בגלל שהאישה אינה מנהלת את העסק נכון.

על אף האמור לעיל עשתה האישה הכל בכדי לשמור על שלמות הבית והמשפחה, עד שגילתה האישה שבעלה בוגד בה עם נשים אחרות, ולדבריה סיפר זאת גם לבנות, (עיין פרוטוקול בית המשפט עמוד 18 שורות 25-30), האב הודה בכך אך טען שהייתה מעידה חד פעמית, עיין פרוטוקול הדין מתאריך כ"ה באלול התשע"ב (12.9.2012) (שורות 14-15), כמו כן לדברי באת כוח האישה נהג לבגוד גם עם אישה שאינה יהודיה (עיין בפרוטוקול הנ"ל שורה 17).

האישה כעושה ופגועה ומרגישה שהיא נמצאת היום במקום אחר, לדבריה האיש אינו כנה, בוגד אף עם נשים נפקניות, ומעוניין אך ורק בכספה ולא בה.

עוד טענה האישה ובאת כוחה בסיכומים, שמעת פטירת אימה של התובעת הפך הנתבע את עורו בבגידות חוזרות ונשנות, מזלזל ולא מכבד, ונתן עינו בכסף ויש ביניהם וויכוחים רבים כעסים ומתחים.

האישה חזרה על האמור בכתב התביעה וטענה שהאיש הינו אדם גנב סידרתי, היה מבצע גניבות מהעסק ובכל המקומות בהם עבד (סעי' 44 ו-51 לכתב התביעה), האישה התחננה שיפסיק שלא יכנסו לצרות והוא אמר שזה יגדיל לו את ההכנסות (סעיף 47 ו-48 ו-49 לכתב התביעה).

לדברי האישה האיש הינו מכור לסרטי פורנו, וביקש לבצע עמה יחסי אישות בהתאם לסרטים שראה, אך היא לא הסכימה לכך.

בשלוש השנים האחרונות היה לוקח כדורים להגברת האון למרות שידע שהתובעת אינה יכולה לקיים עמו יחסים כבעבר נוכח גילה ומצבה הרפואי והנפשי, רגליים לדבר שהיה עם נשים אחרות.

האיש נהג להתווכח רבות עם האישה, דבר שהקשה על התובעת לקיים עמו יחסי אישות, האיש לא פייס אותה לא דיבר אליה יפה, דבר שגרם להתרחקות הצדדים, לדברי האישה במקום לפייסה היה הולך ובוגד עם נשים אחרות, ונהג לקחת כדורים להגברת האון על אף שלא היה ביניהם חיי אישות וזאת בגלל הנשים הזרות שהיה איתם. לדברי האישה האיש גם נהג לקיים יחסים גם עם נפקניות, לדבריה אמרה לאיש שזה מסכן אותה מבחינה בריאותית ולכן הפסיקה את חיי האישות, אך לאור המשך בגידותיו ביקשה ממנו לעזוב את הבית.

אין ספק שמעשי ובגידות הבעל הם אשר הביאו את האישה לתביעת הגירושין, האישה אינה מאמינה בבעל שיעשה שינוי, או שיכול להשתנות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

טענות האיש

הבעל מכחיש מכל וכל את טענות האישה, לדבריו אינו גנב סדרתי וכן אינו נואף סדרתי שאם כן מדוע נשארה עמו 35 שנה. הבעל מודה שהייתה לו מעידה ולדבריו המעידה הייתה רק חד פעמית, ואין זו סיבה לפרק את חיי הנישואין לאחר 35 שנה.

לדבריו הסיבה האמתית לגירושין הוא רצון האישה לנשל את הבעל מכל הנכסים שהגיעו לצדדים על ידי ירושת האישה, ולכן יזמה הליך גירושין ותביעת כתובה, אך הבעל לא ויתר על חיי הנישואין ותבע תביעה לשלום בית, לדבריו תביעתו כנה אולם האישה סירבה לשלום בית.

לדעת בית הדין דברי הבעל בעניין תביעתו לשלום בית נסתרים מדברי יחידת הסיוע ודברי היועצת הגב' ג'וסלין דבול. האיש אינו מעוניין כלל בשלום בית וכל מטרתו אחת היא כסף וכסף. הוא לא עשה דבר למען שלום הבית ואף מילה טובה לא יכול היה לומר לאישה בשיחות שלום הבית, הדבר היחיד שאותו עניין זה כספה של האישה שקיבלה בירושה ושלא לצאת ערום ועריה מנישואין אלה, על אף שיודע שאין רכוש משותף שנצבר על ידי הצדדים במשך חיי הנישואין מלבד הירושה שהאישה קיבלה, ואף יודע והצהיר שהגיע לחתונה בידיים ריקות עיין פרוטוקול בית המשפט.

הצדדים חיו לאורך כל הזמן הן לפני הנישואין והן אחרי הנישואין בדירת אם האישה ועל חשבונה. אם האישה היא אשר מימנה את הצדדים וכעולה מפרוטוקול בית המשפט והחומר שבתיק אין הכחשה בעניין זה מהצדדים.

האיש אינו מעוניין בשלום בית כפי שעולה מחוות דעת יחידת הסיוע, כל כוונתו זה עניין הרווח הכספי:

"בני הזוג מתארים משברי אימון חריפים סביב נושאים של תקשורת זוגית והתנהלות כלכלית תוך נטייה להאשמות הדדיות וקושי לקבלת אחריות על חלקם בכישלון המערכת הזוגית.

"מבקשת להתגרש לחילופין לנסות שלום בית בתנאי שצ' יחתום על הסכם כלכלי ששומר על זכויותיה הכספיות, זאת מכיוון שאינה מאמינה בכנות כוונותיו של בעלה.

צ' מבקש שלום בית וחזרה לחיים משותפים ללא תנאים מקדימים.

בני הזוג לא הצליחו להגיע להסכמות בדבר קיום שלום בית "אמיתי" או בחינת המשך דרכם הזוגית באופן כן וסיוע טיפולי.

התרשמתי כי הבסיס לחזרה לחיים משותפים הנו רעוע ומבוסס על שיקולי רווח והפסד".

על אף האמור בחוות דעת יחידת הסיוע, שלח בית הדין את הצדדים ליועצת נישואין ואף היא התרשמה שהתביעה לשלום בית אינה כנה ונובעת משיקולי רווח והפסד.

ואביא את תוכן דברי יועצת הנישואין הגב' ג'וסלין דבול בעניין כוונתו האמתית של האיש לשלום בית:

לדברי צ' (הבעל), הבעיות החלו בשנת 2009 כאשר בנה של האישה מהנישואין הראשונים טען שראה את האיש בבית ידידה אשר הוסכם בין הצדדים האיש והאישה, שצ' לא יהיה בקשר איתה, ומאז מקרה זה החליטה האישה להתגרש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדברי האישה מקרה זה הינו קצה הקרחון, לאורך כל השנים האיש בגד וכל פעם האישה ויתרה סלחה והמשיכה הלאה וזאת רק מתוך תקווה שזו הפעם האחרונה, אך לצערה האיש המשיך ובגד בה עם נשים אחרות. לדברי האישה לא עזבה את בעלה והגישה מיד תביעת גירושין מאז שניתפס, היות ובהשוואה לנישואיה הראשונים שם ספגה אלימות פיזית קשה, עם הבעל צ' לא הייתה כלל אלימות אך היו בגידות חוזרות ונישנות. לדבריה פחדה להיות לבד ולהזדקן לבד לכן נאחזה בנישואין, אך כעת מרגישה שאינה יכולה לשאת זאת.

אמנם האיש מכחיש את כל סיפורי הבגידות למעט אירוע אחד שהיה חד פעמי, לדבריו הכול המצאות, האיש מאשר שהינו מאוד חברותי ואוהב לעזור לאנשים ולכן הוא מוקף ידידים וידידות, והאישה אינה מתרגמת את התנהגותו נכון.

האיש אינו מכחיש את העזרה הרבה שקיבל מאם אשתו.

עוד כתבה היועצת שבשיחות נפרדות עם הצדדים, התרשמה שהאישה מאוד פגועה מרגישה מנוצלת ומרומה ונבגדת. ואילו מהאיש התרשמה שאינו רוצה לצאת חסר כל מנישואיו כשהיא מצטטת את לדבריו "רוצה להישאר איתה כי אני רוצה מה שמגיע לי ורוצה שוויון כלכלי", בשיחות, האיש לא ניסה לדבר אל ליבה של האישה ותמיד חזר שוב ושוב לזה שגם הוא תרם לפרנסת המשפחה ולכן מגיע לו. לדבריו, האישה היא זו שצריכה טיפול.

למסקנה כתבה היועצת שאינה רואה סיכוי לשלום בית והוסיפה:

"מה גם שאינני בטוחה שמי מהצדדים כנה בבקשתו לשלום בית. בשיחות המשותפות והפרטניות לא עלתה מילה טובה או איזה רגש חם אחד כלפי השני מצד שני הצדדים".

אין ספק שכל המעיין בדברי יחידת הסיוע והיועצת יווכח שתביעת שלום הבית של האיש אינה כנה כלל ומקורה של התביעה – בצע כסף.

במקרה דידן האישה היא שפתחה תביעת גירושין והבעל בשלב מסוים הסכים להתגרש. יתכן וניתן לומר שהואיל והאישה היא זו שיוזמה את הליך הגירושין אין לה כתובה ולא תוספת כתובה, שלא יתכן שהאישה תרצה ותתבע גירושין וגם תקבל כתובה ותוספת כתובה, והאם נאמר דבר זה בכל מקרה שהאישה פתחה תביעת גירושין.

עייין בהגהות אשרי (כתובות יג, ה) שכתב:

"וכן מצאתי בתשובת רב פלטוי גאון וזה לשונו והיכא דארגילו קטטה אם היא מרגלת כמורדת הוי ואין לה כלום, ואם הוא מרגיל יש לה כל כתובה וכו'".

ועייין בטור אבן העזר (סי' קיח):

"מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה אין לה מן הדין לגבות זולתו מה שהיא טוענת [...] ואם תבע הוא הגירושין, אינו יכול לגרשה אלא לרצונה או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובתה עיקר ונדוניא ותוספת ומתנת כתובתה בין שתהא הנדוניא אמיתית."

העולה מהגהות אשרי מתשובת רב פלטוי גאון וכן מדברי הטור שאישה אשר תובעת גירושין וגם סיבת הגירושין בגללה אין לה תוספת כתובה, אך אם האישה תבעה גירושין והסיבה לכך מחמת הבעל יש לה תוספת כתובה, וכך כתב הבית שמואל אבן העזר סי' קנד' ס"ק

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כ' שלדעת הרא"ש אישה התובעת גט מבעלה והבעל מגרשה מדעתו חייב בתוספת כתובה כמו שכתב בכלל מ"ג סימן ג' וסימן ד', אולם לדעת התוס' אין לחייב את הבעל בתוספת כתובה, עיין שם.

והנה האחרונים צידדו לסברה אשר מחייבת את הבעל בתוספת כתובה גם כשהאישה תובעת גירושין אם סיבת הגירושין מחמת הבעל. כך כתב בספר פרי האדמה חלק ג' דף לו' בשם מהר"ר מזרחי ובספר בית דוד להג"ר יוסף דוד משאלוניקי ובספר מטה יוסף חלק ב' אה"ע ה' ובספר חוק ומשפט לג"ר חיים טולדנו ז"ל שאישה התובעת גירושין וסיבת הגירושין בגללה אין לה תוספת כתובה אבל אם סיבת הגירושין בגלל מעשיו של הבעל יש לה תוספת כתובה גם אם היא זו שתבעה גירושין.

ועיין החזון איש אה"ע סימן סט' ס"ק כב' שכתב שיש לקבוע שהבעל חייב בתוספת כתובה כשהגירושין הם מסיבתו וכשהגירושין הם מחמת האישה אין לה תוספת כתובה.

ועיין פד"ר ח"א עמ' 201 בדברי חברי ביה"ד הרבני בת"א בדברי הרבנים הגאונים הגר"א גולדשמידט, הגר"ש קרליץ והגר"י בבליקי שדנו באישה שתובעת את גטה משום שבעלה אינו מפרנסה וכתבו שזה נקרא שמחמתו באה הדרישה לגט ובכהאי גוונא אין לדון את האישה כמורדת.

אם כן במקרה דידן שהסיבה שהביאה את האישה לתביעת הגירושין ופרידת הזוג הינה בגידות האיש ונתינת עיניו בנשים אחרות, אין ספק שתביעת האישה מוצדקת ומגיעה לה הכתובה, שהרי הסיבה היא שהאיש הפך להיות רועה זונות כמובא בשולחן ערוך אבן העזר סימן קנד' סעיף א' שם כתב הרמ"א וזה לשונו:

”מי שהוא רועה זונות ואשתו קובלת עליו וכו' אם יש עדות בדבר שראו אותו עם מנאפים או שהודה י"א שכופין אותו להוציא.”

אמנם לדברי האיש המעידה הייתה חד פעמית, ולדבריו זאת בגלל ששלוש שנים לא היו יחסי אישות ולכן היתה לו מעידה, הדבר הוכחש על ידי האישה בטענה שרק חודשיים לפני הפירוד הופסקה המערכת של חיי האישות.

קשה להאמין לאיש ותמוהה עמדתו שהייתה מעידה חד פעמית, היות והודה האיש כאשר בנה של האישה מהנישואין הראשונים טען שראה את האיש בבית ידידה אשר הוסכם בין הצדדים האיש והאישה, שצ' לא יהיה בקשר איתה, אך טען האיש שישב עם האישה במרפסת לשתי כוס קפה (פרוטוקול בית המשפט עמוד 19 שורות 30-31), בית הדין תמה: אדם נשוי יושב עם אישה זרה בביתה ושותה עימה כוס קפה? ובמה מדובר? באישה שהאיש הוזהר ע"י אשתו שלא להיות יותר עימה! כמו כן הודה האיש שיש לו הרבה ידידות ולכן האישה חושדת. באת כוח האישה טענה שבגד גם עם אישה ערביה ואמרה שמוכנה להביאה לעדות, האיש ניתפס כשבכיסו חשבונית שקנה בקבוק יין וסיגריות על אף שאינו מעשן כשאשתו לחצה אותו נשבר והודה שבגד עם אישה וקנה לה דברים אלו (שם שורות 19-21). אמנם יכול האיש לטעון הכול זו אותה אישה, אך אין אנו עוסקים "בשופטני", חז"ל אמרו "מים גנובים ימתקו", דברים אלו מעלים חשד גדול ומדברים בעד עצמם, מה עוד שבאת כוח האישה טענה בכל פעם להצדיק את התנהגות האיש - "יש לזכור שלא היו יחסי אישות שלוש שנים". מדוע טענה כך בכל פעם? האם להצדיק טענה על מעידה חד פעמית במשך שלוש שנים? ודאי שיש בכך רמז גדול שהיה עם נשים אחרות, ורק להצדיק את מעשיו אמרה זאת, ויש בכך לחזק את דברי האישה שהיו עוד מקרים רבים שבהם האיש בגד עם נשים אחרות. אין ספק לבית הדין שהאיש בגד עם מספר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נשים ולא הייתה זו מעידה חד פעמית, ובנוסף החל האיש לצער את האישה ולהתווכח איתה בכל נושא ואינו נותן לה מנוחה.

במקרה דידן יפים הם דברי התשב"ץ ח"ב סימן ח :

"עוד שאלת: אישה שבעלה מצער אותה הרבה, עד שמרוב הצער היא מואסת אותו, והכל יודעים בו שהוא אדם קשה הרבה, והיא אינה יכולה לסבול אותו לרוב הקטטות והמריבות, וגם שהוא מרעיבה עד שהיא שנאה את החיים, והיא אינה יכולה לבא לבית דין, מפני שאחד מבעלי ההוראה הפחידה, שאם תשאל כתובתה בבית דין – שתפסיד אותה. הודיענו מהו הדין בזה.

תשובה: קרוב הדבר בזה שיוציא וייתן כתובה, דקיימא לן, לחיים ניתנה ולא לצער, דנפקא לן מקרא דכתיב 'כי היא היתה אם כל חי' (בפרק אף על פי (סא.)) [...] ומקרא מלא דבר הכתוב, טוב פת חרבה ושלוח בה מבית מלא זבחי ריב, ועוד כתוב, טוב ארוחת ירק ואהבה שם משור אבוס ושנאה בו [...] ואיזו טובה יש לאישה שבעלה מצערה במריבה בכל יום ויום?"

האמור לעיל הוא כשהאישה הוכיחה שהגירושין באו מחמת התנהגות הבעל.

אולם יש לדון כיצד הדין כשהאישה תובעת גירושין והבעל מסכים להתגרש ואין לקבוע מי מהם גורם את הגירושין, או במקום שהאישה תובעת גירושין בטענות שונות ולא הוכיחה את טענותיה והבעל מסכים להתגרש האם יש לאישה תוספת כתובה, וזאת גם אם נאמר שהאישה לא הוכיחה את כל בגידות האיש כפי שטענה.

ועיין בתיק 474818/6 מה שכתב הרה"ג הרב הרצברג אב"ד חיפה שסובר שאישה הדורשת גט מבעלה והבעל מסכים להתגרש, אין לאישה תוספת כתובה, והובא גם בפד"ר כב' עמ' 89. עיין שם, שכתב שמתקנת חז"ל תקנו כתובה לאישה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה ואם כן היכא שהיא מבקשת להתגרש אין לה זכות לתבוע כתובה כיון שאין הוא מוציא אותה אלא היא יוצאת מעצמה. עיין עוד שפלפל בגמ' ובראשונים וציטט את דברי רבנו ירוחם במשרים (נתיב כג' הלכה ח') והחזון איש (הלכות כתובות סי' ס"ט ס"ק ד') שמשמע מדבריהם שהיכן שהאישה תובעת גירושין ואין לה טענות מספקות לחיוב הבעל בגט והבעל מסכים להתגרש אין לאישה תוספת כתובה.

אולם בשורת הדין כרך ו' (עמ' רפא' – רצג') כתב הרב יצחק שמואל גמזו שליט"א אב"ד חיפה בנידון כעין זה, שהבעל חייב בכתובה ובתוספת כתובה, עיין שם שדחה את דברי הרב הרצברג שליט"א וסבירא ליה שרבנו ירוחם והחזון איש דברו בטוענת מאיס עלי שכופין הבעל לגרש אחרי שנה ולכן פטור הבעל מתוספת כתובה, אבל כל עוד ולא הכריזו על האישה כמורדת, אף על פי שהיא תובעת הגירושין, הואיל והבעל מסכים להתגרש חייב הבעל בתוספת כתובה גם כשאין לאישה טענות המספקות לחיוב בגט. וחזר על דבריו בשורת הדין כרך יב'.

גם בשורת הדין כרך יא' (עמ' רמ') מאמר מאת הרב דוד לבנון שליט"א בעניין תשלום כתובה כשהאישה תובעת גירושין והבעל מסכים, כתב שהבעל חייב בכתובה והוכיח מדברי הרא"ש כלל מג' סימן יב' בתובעת גירושין וטוענת שאין לבעל גבורת אנשים והבעל מכחישה שאם נאות הבעל לגרש חייב בכתובה שנחשב כמי שגירש מעצמו. עוד הביא את דברי רבנו ירוחם (נתיב כג' חלק ח') שכתב שאם שניהם מורדים זה על זה כופין את הבעל לגרש לאחר יב' חודש משמע שאם בית הדין לא דן את האישה כמורדת להפסידה כתובתה הרי שיש לה תוספת כתובה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בעניין זה הארכנו כבר בפסק דין מהרכב זה בתיק 821836/3.

ועיין עוד בפסק דין ארוך ומנומק של בית הדין נתניה הרבנים הגאונים הרב יעקב זמיר הרב אברהם שינדלר והרב יהודה יאיר בן מנחם בתיק 289160/11.

האיש ובאת כוחו טענו שיש להם ראיות ועדים להפסיד את האישה כתובתה ונקבע דיון להוכחות, והנה בדיון הוכחות שהיה קבוע לתאריך ט"ז בסיון תשע"ו (22.6.2016) על פי בקשת באת כוח האיש לא הובאו עדים ולא הוצגו ראיות, ובמקום זאת דרשה באת כוח האיש דיון נוסף על מנת לזמן עדים וזאת למרות שהדיון היה קבוע להוכחות, אך בית הדין לפני משורת הדין לא הטיל הוצאות וקבע מועד דיון הוכחות נוסף לתאריך כ' בכסלו תשע"ז (20.12.2016) אשר גם אליו לא זומנו עדים ולא הובאו ראיות ואף לא הועלו טענות מצד האישה ובאת כוחו להפסיד את האישה כתובתה, דבר האומר דרשני, גם במקרה זה בית הדין לא הטיל הוצאות וזאת רק מתוך מטרה אחת ויחידה לסיים תיק זה בצורה טובה, וד"ל.

עוד כתבה באת כוח האישה בסיכומיה שעל אחת כמה וכמה בעניינינו כאשר סכום הכתובה אינו מוגזם וידוע כי האיש קיבל כספים מהאישה על סך של כ-500,000 ש"ח ויכול לעמוד בפירעון הכתובה, שכן האיש נהנה מכספי הירושה שקיבלה האישה ואל לבית הדין להתיר לאיש לעשות עושר ולא במשפט, ועל כן יש לחייבו במלוא סך הכתובה. עוד טענה שאילו היו מתדיינים בבית הדין הרבני ברי כי לא היה זכאי הלכתית לכספים שמקורם בירושה שעה שקיבל בבית המשפט חצי מיליון שקל.

בית הדין מבהיר בזאת - אין בית הדין נכנס לסוגיה זאת מאחר ומחויב לעיקרון כיבוד ערכאות, ואם פנתה האישה לבית המשפט בעניין זה ופסק מה שפסק בית המשפט אין בית הדין מתערב אם באמת זכאי האיש לכספי הירושה או לא זכאי, ואין בדברים אלו בכדי להשפיע על החלטתנו בסוגיא שלפנינו - האם האישה אכן זכאית לכתובתה או לא זכאית.

טוב יעשו הצדדים ויעיינו בשולחן ערוך אבן העזר סימן פח' ס"ז, וכן פסקי דין רבים שנכתבו בעניין זה ועיין פסק דין המסכם בהרחבה את הכוונה לשיתוף ספציפי (גדרי כוונת שיתוף ספציפי בשיפוץ דירה) תיק 842067/5.

המורם מכל האישה זכאית למלוא כתובתה.

מסקנה

א. האישה זכאית למלוא כתובתה ע"ס 100 זוז (לדעת מר"ן 18.75 דרהם שהם כ-60 גרם כסף טהור) בתוספת 127,230 ש"ח.

ב. סה"כ הכתובה 127,700 ש"ח.

ג. על באת כוח האיש להעביר לאישה לאלתר את הסכום מכספי הנאמנות המונחים אצלה והיתרה תועבר לאיש.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים

ניתן ביום ט"ז בתמוז התשע"ז (10/07/2017).

הרב אלעד עלי

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב דניאל אדרי – אב"ד